

Hoş Geldin Eylül

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Eylül 2022

Bir düş' ün enginliğine sığıyorum ve düşün, düşün çıkamıyorum için içinden.
Metazori bir iklim değil ki sevgi bazen nazire ettiğim bazense bukalemun duygularla hicvettiğim.
Hicreti günün bazen yerle yeksan bazen kördüğüm.
İmlecini yok saydığım günün bazense günün beni yok saydığı ve işte sil baştan yaşıyorum hayatı.
Hüzün deşerken içimi sözcükler kıkırdıyor ve alaya alıyorlar beni oysaki oysaki...
Alayı değil miydi yüz göz olduğum bir ömür ve mekteplisiyim madem ben sözcüklerin.
Kurada çıkan neyse şansına dünün örüntüsünde yarın bildiğim.
Bazen şafağımın attığı derken kalemi dayayıp da şakağıma namlusunu çevirdiğim yarım kalan bir öykünün hatırına.
Gözümde düşen yaşlar var madem ama göstermeden içime akıttığım.
Telaşla sevdiğim kimse kimsesizliğime gölge düşüren ve bulutlarda saklı bir süpürgeli cadı misali kalemimle seyahat ettiğim.
Gün kırgındı bu gün güleç yüzüme soluk bir resim gibi yanaştı.
İçimi acıtan neyse geride bıraktığım ve çıktığım yolda da aksilikler peşimi bırakmazken sadece içimden sayıp sövdüm yapamadıklarına yapmayı ertelediğim ne ise ya da yazmayı ertelediğim bir hikâye bir roman çünkü yetinmeyi bildim ben bir ömür yine de yatıya kalan duygularla gecemi gün bildiğim günü torbaya koyduğum içimdeki çocuğu avuttuğum sözüm ona.
Derin dondurucuda unutulmuş bir yemek gibi sürekli aynı yemeği önüme koyanlar bense dibi tutmuş neyse kazıdığım sonra ucu yanık mektuplara kendimi saldırdım bazen alındığım bazen salındığım bazense nereden geldiği belli olmayan saldırılara maruz kaldığım.
Adeta soğuk savaş hayatla olan mücadelem.
Sıcak yüreğimi dahi soğutabilen öyle ki kendimden soğuduğum.
Yazın son günlerini yaşarken biliyorum ki yazı güzel değerlendiremedim sanırım yaz sıcaklığında haldır haldır gezinmeyi sevmiyorum ve yaptığım yürüyüşler olsun kısa bir gezi mahiyetinde iken yazarak adeta evreni tarıyor tavaf ediyorum.
Gel geç gönüllü sevdalar sokağı adeta Kadıköy'deki Sanatçılar Sokağı gibi insanların iç sesine eşlik eden alt yazı mahiyetinde iken görüntüleri elbet her insan başlı başına bir dünya ve de roman mahiyetinde.
Gün ölmeden yakaladım ucundan.
Geceyi dört gözle beklediğimse asla yalan değil.
Belki de beni bir yalan gibi görenler bense gerçek olduğum kadar gerçekçi ve sözümde de özümde de bir iken nasıl izah edeceğim artık kime neyin ne olduğunu.
Hayatın güvertesinde dolaştığım deryalar denizler.
Kaptan köşküdeki rahatlıksa bana batarken bir miço gibi teftiş ediyorum yeri göğü.
Su basan güverte ya da kamaralarda yaptığım temizlik çünkü yüreğimde saklı tuttuğum her insan benim için bir hediye ve ben o hediyeyi açmaya dahi kıyamıyorum.

Ben de sürpriz bir hediye paketi gibi dolanmıyorum elbette yine de dünkü coşkumdan eser kalmadı esiri olduğumsa ne hüzün ne de hayat sadece payıma düşenlerle avunduğum ve yetindiğim üstüne de gitmiyorum artık hayatın paramın üstü bile eksik verilirken ses etmiyorum çünkü yorgunluğum had safhada.

Nemalandığım çok şey var çok da insan.

Bir o kadar kimseyi örnek filan da almadan öznel ve özel hayatımla kıyasıya bir mücadele veriyorum korduğum değerlerden ödün vermemek adına lakin ipin ucu öylesine kaçıyor ki kimse üzülmesin derken ben harap oluyorum.

Gün yirmi dört saat ve yirmi beşinci saati yazmak adına kullanırken takvimde ve saatimde yeni bir yer açtım bu eklediğim son saate:

Belki de görünmediğim.

Duyulmadığım.

Ya da farklı addedildiğim.

Her kafadan bir ses çıkıyor çok da üstüme alınmasam bile illa ki kapıma dayanıyor olup bitenler.

Ne zil çalarken ne de kapı vurulurken duymuyorum geleni açtığımda ise kapıyı kimse yok. Belki sadece bir not iliştilmişken belleğime o da dünden kalanların ortalaması.

İhmal ettiğim şeyler çok fazla ek olarak en çok da kendimi ihmal ettiğim hatta imha etmek adına kendimi elimden geleni yaptığım.

Sevgiye ve dürüstlüğe verdiğim üstün değer ile kendimi parladığım ve kimse kırılmasın diye ince eleyip sık dokuduğum.

Gün bitti bitecek ve Eylül kapıda.

Bense Eylül'ü sadece bir saat bekleteceğim.

Ve o yirmi beşinci saat ki Araf'ta salındığım ve saatler gece yarısını vurduğunda ben Sindirella gibi bal kabağı arabama binip karşılayacağım Eylül'ü belki de ayağımdan çıkan ayakkabı yüzünden geç kalacağım ya da bir ömür geç kaldığım her şey adına nutuk atacağım.

Yazdan kalan son saatler ve ben en çok güzü sevdim.

Yazdan kalan son dakikalar ve ben mutlulukla uğurluyorum sıcak Ağustos'u ve kışın ayak sesini şimdiden duyar gibi oluyorum.

Çok özledim çok: dökülmüş sarı yapraklarda uzun saatler boyunca yürümeyi ve ıslanmayı da çok özledim arkasından şiirler yazmayı yağmura ve yağmur gözlerimde aralıksız parlayan o ışıkla ben hayatı hep sil baştan yaşar ve duyumsarken.

Hoş geldin sonbahar; hoş geldin gönlü yaralı Eylül ve bil ki hüzün tanelerinden sana en güzel şiirleri yazacağım yeter ki sen de beni eskisi gibi kucakla.